

Tari István versei

Kiadó a keresztút

Hordozható táj kell a hazátlanul
élőknek! Ág-bog, mely kuszaságot ad.
Ifjonti ábránd gerjedelme
festi a szürke kakukktojását.

Világra hozza honkeresőit, új
földönfutóit ontja a pusztulás.
A régi vétkek új ruhákban
illegetik magukat lakájként.

Kinyomhatóvá duzzad a gyávaság,
hóhérlegényes újra a példakép:
csak jó alattvalók akarnak
lenni a hetyke fiúk manapság.

Cserélhető fej, végteleníthető
mellébeszélés kell a tömegnek, és
nagyzási hóbort kell az önzés
sorkatonáinak: állomáshely.

Reklámok izzó fényözönébe hullt
hatásvadászat temploma épül: őrt
álló fogyasztás gyűjti lelkes
hiveit, álmodozóit immár.

Véres verejtek üzletel általuk,
sűrű tövisből fon koronát a kéz;
báván nyekergő másnaposság
hirdeti: van kiadó keresztút!

Szorongó fehérségben (Határok szabdalta közérzet)

Inged olvadt a télutó havával,
lassan bukkant elő lúdbőrző tested.
A csapzott szürkület szuszogva házal,
sózott utak, kátyúk tükrébe dermed.

Szelek nyüsztítése, az volt a nász dal:
felszította orcád tüzét, kerekded
csodálkozását. Légszomjad talán csal,
a ki nem mondhatót hörgi helyetted.

Itt élni túl nagy tévedés! E szintér
a sintéré – hallom. Régen szorongó
fehérségben látnak az ósdi ágyak.

Elkorhadt lécek szűkülése kísér
az úton: csikos végén egy sorompó
egyenruhás útonálló várnak.

Naponta

Porhanyós
rögökbe markoló indulat,
ökölbe
szorult szó állja el az utat.
Naponta
Árpádként foglalod el e hont,
melyet saj-
gó túlzásaival körbefont
az önvád.
Gyengédséged elkapart fegyver.

Kicsiny vagy,
és édes! Mint a magyar tenger.

Egymást kiegészítve

Kik hadiszerencsájüknek hála
győztesként többet kapnak, mint amennyi
megilletné őket, később egész
életükben új háborúkra fognak
készülni elbizakodottan;
mindenkivel hősiességüket
dicsértetve, mindent hazafiságuk
magasztalásának rendelve alá...

Gyerekeikkel tankokat, bombázó
repülőket, lángoló házakat,
harcoló gerillákat rajzoltatnak
majd! Számukra az egyenruha a jobb
megélhetést, a fegyverforgatás
a munkát fogja jelenteni. Mennyi
gyűlöletet nevelnek föl magukban!
Hogy ellátják majd azoknak baját,
akik galádul megtámadják őket!...
Mert senki sem akar rájuk támadni,
ezért fognak ölni, egymásnak esni,
bátrak lenni a fegyvertelenekkel
szemben. Ők, kik legszenvedélyesebben
a testvériségről és egységről
tudtak, egymást kiegészítve, szólni.

Abbamaradt

Arról, hogy itt éltetek egykor,
jócskán elkoszolódott, megtört
fedelű, kis jegyzetfüzetem
is tanúskodhat – kit érdekel? –,
melybe szorgalmasan – hogy minden
egy helyen legyen! – címeteket
s telefonszámotokat írtam.
Többször cserépkályhánk vidáman
pattogó tűzére akartam
vetni e túl gyorsan elévült
és kiselejtezésre váró
címjegyzékemet, jóllehet az
utolsó pillanatban mindig
visszatartott valami. Ami
a veletek való kapcsolat,
viszonyaink laza emléke?
Lehetséges bizonyítéka?
Az egyszer-valóban-éltünk-itt
széljárása. Meg-megránduló
arcizom a száj szegletében.
Elsimuló vitáink bája.
Példabeszédekben pipáló
halak ezüstpézt-sokasága.
Légvár? Abbamaradt szülőföld.

Ahol a part szakad (Tájkép csata után)

Fönn a part lengedező
fűcsomója,
fanszőre, a nyerítés
takarmánya;
lenn a topogás ina-
szakadt móka:
a vágatás emléke
maradt hátra.

Csattog a zápor
kajsza ablakszárnya,
vízzel megtellő
lábnyom csámborgásom –
oly hallgatag vagy,
mint egy agyagbánya,
melyben a férgek
váza ákombákom.

